Persoana Duhului Sfânt

Persoana Duhului Sfânt

Duhul Sfînt este într-adevăr o PERSOANĂ aşa după cum sînt Tatăl şi Fiul. Şi El este cu adevărat Dumnezeu. Petru putea spune lui Anania: Pentru ce ţi-a umplut Satana inima ca să minţi pe Duhul Sfînt?... N-ai minţit pe oameni ci pe Dumnezeu" (F. Ap. 5.3-4). Şi totuşi Duhul Sfînt se deosebeşte de Tatăl şi de Fiul.

De exemplu, la instituirea botezului spune: ... şi botezîndu-i în Numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfînt." (Mat. 28.19) Cînd spun Duhul Sfînt este o PERSOANĂ, exprim prin aceasta, că El nu este numai o influenţă, sau numai o putere care vine de la Dumnezeu şi prin care noi într-o anumită măsură, sîntem influenţaţi şi conduşi, ci El, Duhul Sfînt este cu adevărat o PERSOANĂ, care hotăreşte, conduce, vorbeşte şi se întristează (loan 16.13-14), ori O influentă nu vorbeşte, nu ascultă şi nu se întristează.

În Faptele Ap. 13 găsim scris că pe cînd slujeau şi posteau Duhul Sfînt le-a spus: „Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat." (13.2) Desigur că la rîndu-i Duhul Sfînt exercită o mare şi o puterernică influenţă, însă El este mai mult decît o influenţă. El este o Persoană adevărată care LUCREAZĂ şi care ÎMPARTE fiecăruia darurile Sale, DUPĂ CUM VOIEŞTE (1. Cor. 12.11).

Aceste lucruri nu le poate face o influenţă, ci o fiinţă vie care are voinţă şi putere. Cînd Scriptura vorbeşte de Duhul Sfînt, întrebuinţează şi pronumele personal „EL", pronume care nu poate fi întrebuinţat pentru o influenţă.

Despre venirea Fiului pe pămînt citim: „Cuvîntul s-a făcut trup şi a locuit printre noi." însă nu este spus acelaşi lucru despre Duhul Sfînt. El n-a venit în trup şi în înfăţişarea Sa n-a fost găsit ca un om, şi totuşi aici pe pămînt, El este o PERSOANĂ CARE LUCREAZĂ. Fiul, a doua persoană a Dumnezeirii a fost găsit ca un om. Despre Domnul Isus se putea spune: „Că ei l-au văzut cu ochii şi L-au pipăit cu mîinile."

El locueşte în oamenii care au fost curăţiţi de păcatele lor prin Sîngele lui Isus Hristos. În El şi PRIN El, lucrează Duhul Sfînt pe pămînt şi lumea a priceput că în cei credincioşi era un alt Duh. Şi ca să înlăture pe Duhul Sfînt din lume, ei au început cu omorârea lui Ştefan, căutînd prin aceasta să nimicească locuinţele Duhului. Ei însă n-au putut omorî pe Duhul Sfînt şi nici să-i smulgă ceea ce El poseda (Faptele Ap. 7.51,55,59). Domnul Isus a spus: „El va rămînea cu voi pînă în veşnicie."

Mai departe vedem că Duhul Sfînt nu venise sub forma de azi, pe pămînt, datorită cărui fapt, Domul Isus spunea ucenicilor Săi: “vă este mai de folos să Mă duc Eu, Mîngîietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Şi cînd va veni El...." (loan 16.7-8)

S-ar putea spune astfel de cuvinte pentru cineva care nu există? Dar, se pune şi întrebarea: „Nu era Duhul Sfînt pe pămînt?. Nu citim noi în prima pagină a Bibliei: „Şi Duhul lui Dumnezeu plutea pe deasupra apelor". Şi David se ruga: „Nu lua Duhul Tău de la mine!", etc.

În acel timp, înainte de Rusalii, Duhul Sfînt lucra parţial din cer pe pămînt. Domnul însă avea în vedere ca Duhul Sfînt să se coboare din cer şi să locuiască în cei credincioşi, construind Adunarea Sa. Între LUCRAREA şi LOCUIREA Duhului Sfînt este o mare deosebire. Dumnezeu venea la om în Eden, însă nu locuia acolo. În toate timpurile Duhul a lucrat pe pămînt, însă numai de la Rusalii a locuit El aparte în cei credincioşi. Vechiul Testament ne arată că Duhul Sfînt cobora în diferite timpuri şi peste unii oameni, ca să-i facă destoinici pentru anumite însărcinări şi lucrări. Citim că Duhul a venit peste Otniel peste Ghedeon, peste lefta (Jud. 3.10; 11.29), peste David, peste Saul, etc.

În contrast cu toate acestea, Domnul Isus spune: „El va rămînea şi va fi cu voi." Romanilor, apostolul le spune că: „Duhul Sfînt locueşte în ei." (Rom. 8.11, vezi şi 1 Cor. 6.13). Ce mare deosebire este între aceste mici cuvinte: "PESTE" şi „IN". Aceste mici cuvinte arată deosebirea dintre credincioşii Vechiului şi Noului Testament. Luăm ca exemplu pentru aceasta o barcă cu vâsle şi una cu motor. O barcă cu lopeţi, pentru ca să meargă, are nevoie de o putere care nu este în ea însăşi, ci vine din afară. O barcă cu motor, dimpotrivă, n-are nevoie de o putere din afară, ci pe ea o poartă puterea care este înninteriorul ei. Ea poate merge pe vînturi, pentrucă ea are o putere în interiorul ei Aşa venea Duhul Sfînt peste oamenii din Vechiul Testament: „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînaţi de Duhul Sfînt". (2 Petru 1. 21), în timp ce credincioşii de azi au Duhul Sfînt ca o putere, pe care o poartă în inimile lor.

Înainte de săvîrşirea lucrării de mîntuire, era cu neputinţă ca Duhul Sfînt să coboare din cer şi să-şi facă locuinţă în oameni. Mai întîi trebuia ca Hristos să fie proslăvit, aşa cum citim în loan 7.39: „Căci Duhul Sfînt nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit", şi mai tîrziu Domnul spune ucenicilor Săi: „Vă este de folos să Mă duc..." (loan 16. 7).

Cineva poate spune însă că Duhul Sfînt s-a pogorît din cer sub formă de porumbel, venind peste El. Da, Domnul Isus a fost singurul CURAT peste care a venit Duhul Sfînt şi peste care a putut rămînea. Acesta era un semn pentru loan Botezătorul, prin care el putea cunoaşte pe Domnul Isus. În loan 1.32-33 citim: „Am văzut Duhul pogorîndu-se din cer ca un porumbel şi oprindu-se peste El. Eu nu-l cunoşteam, dar Cel ce m-a trimes să botez cu apă, mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul pogorîndu-se, este Cel ce botează cu Duhul Sfînt." Porumbelul găsise în Domnul Isus un loc de odihnă pentru piciorul său. Acest fapt ne aminteşte de porumbelul lui Noe din zilele potopului (Gen. 8), care a venit de două ori înapoi în corabie. Scriptura ne spune: „N-a găsit nici un loc ca să-şi pună piciorul."

Corbul însă, pe care l-a trimis Noe, nu s-a mai reîntors; el a găsit destule cadavre, care i-au fost o hrană plăcută. Corbul este chipul duhurilor necurate. Nu tot aşa a fost cu porumbelul care este chipul curăţeniei şi a blîndeţei. El nu a găsit loc de odihnă în cadavrele celor ucişi prin potop, aşa cum a găsit corbul.

Cînd porumbelul s-a întors a doua oară, el avea o frunză de măslin în cioc. Aceasta era mărturia unui nou început. A treia oară porumbelul nu s-a mai întors. El a găsit un loc de odihnă pe pămînt, pe temeiul vieţii noi al învierii. Aceasta vrea să ne spună că numai pe baza unei învieri din morţi la o viaţă nouă este posibil ca Duhul Sfînt să-şi găsească locul unde poate să locuiască.

Deşi Duhul Sfînt se mişca 4000 de ani peste o lume de morţi duhovniceşti în păcate (Efes. 2.1) totuş a putut să impresioneze şi să înzestreze cu putere şi pe cei drepţi si pe cei nedrepţi. Cum avem pe David ca împărat şi proorocii tot aşa avem pe Saul ca împărat şi pe Balaam ca prooroc care duce poporul în rătăcire, dar în niciunii Duhul Sfînt n-a putut să locuiască. După trecerea acestor 4000 de ani s-a arătat ceva nou

pe pămîntul acesta. Al doilea om din cer a venit pe pămînt (1 Cor. 15.47). El este cel dintîi născut din toată zidirea (Colos. 1.15) care nu a cunoscut păcat. Peste El a putut să se pogoare porumbelul şi să rămînă peste El. El este frunza de măslin care însemnează începutul unei creaţiuni noi. El este primul Om într-o lume de păcate şi fărădelegi în care a putut să locuiască Duhul Sfînt.

Dar este posibil ca să mai existe oameni în care să locuiască Duhul Sfînt: Dezlegarea acestui secret constă în preţul cel scump de răscumpărare a sîngelui Domnului Isus, Fiul lui Dumnezeu. Sîngele Lui ne curăţeşte de orice păcat. (1 Ioan 1.7). Prin jertfa aceasta săvîrşită odată pentru totdeauna sîntem făcuţi desăvîrşiţi devenind în acest fel Templul Duhului Sfînt. Ce mare este harul lui Dumnezeu!

Dacă locuirea Duhului Sfînt ar depinde de credincioşia noastră, atunci de mult l-am fi dat afară, l-am fi înlăturat. Locuirea Duhului Sfînt în noi nu este rezultatul lucrării noastre, ci este rezultatul lucrării Lui. Prezenţa Duhului Sfînt nu depinde de noi, nici fiindcă sîntem credincioşi, ci fiindcă Domnul Isus a săvîrşit mîntuirea noastră şi El este proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. De aceea Domnul a putut spune că El rămîne LA noi şi ÎN noi pînă in veşnicie (Ioan 14.16-17). Slăvit să fie Numele Lui!

Înainte ca Domnul să plece de la ai Săi, a spus: „Nu vă voi lăsa orfani voi veni la voi." (Ioan 14.18). Domnul a venit la ucenici în dimineaţa învierii şi chiar pînă în ziua revenirii Sale nu sîntem orfani. Primul capitol din Faptele Apostolilor ne arată cum a părăsit Domnul pămîntul, plecînd la cer şi chiar în capitolul al doilea găsim pogorîrea din cer a celeilalte Persoane din Dumnezeire, a Duhului Sfînt, ca să rămînă şi să locuiască în noi. Nu trebuie oare ca aceste lucruri să umple inima noastră de adorare?

Începînd din ziua Rusalilor, cererile pentru a primi Duhul Sfînt nu-şi mai au locul. Asemenea cereri îşi aveau rostul lor înainte de Rusalii, înainte de a se pogorî Duhul, dar după aceea nu mai au sens. Credincioşii, care azi se mai roagă pentru venirea sau pogorîrea Duhului Sfînt, aceştia trec peste adevăr şi Domnul le spune: „Vă rătăciţi pentru că nu cunoaşteţi Scripturile şi nici putera lui Dumnezeu." O asemenea cerere este ca şi cum un ucenic al Domnului Isus ar fi rugat pe Dumnezeu Tatăl, ca să trimeată pe Mesia. Ceilalţi ucenici ar fi răspuns aceluia: „Nu crezi tu că Domnul care este cu noi este Mesia?".Cînd Dumnezeu ne spune în Cuvîntul Său că ne-a dat Duhul Sfînt, ne-a dat ungerea (1 Ioan 2), ne-a sigilat şi ne-a dat arvuna Duhului în inima noastră (1 Tes. 4. 8, Efes. 1. 13-14), cum putem noi oare să-l mai cerem Duhul, cînd ar trebui să-l mulţumim pentru ceea ce ne-a dat?

Noi nu ne rugăm PENTRU Duhul Sfînt, ci prin Duhul Sfînt. În loc de a ne ruga pentru pogorîrea Duhului (cum din neştiinţă fac unii), noi mulţumim pentru darul Duhului Său care ne călăuzeşte în TOT adevărul (Ioan 16. 13) şi ne ajută în slăbiciunile noastre. (Rom. 8.26).

Putem noi primi Duhul Sfînt fără să-L cerem?

Să cercetăm ce ne spune Scriptura în privinţa aceasta. Apostolul Ioan scrie că NU cei ce se ROAGA PENTRU DUHUL, ci cei ce cred în Domnul Isus, PRIMESC Duhul. Un om poate să se roage a primi Duhul Sfînt fără să creadă în Domnul Isus, însă nimeni nu poate crede în Domnul Isus fără să fi primit Duhul Sfînt. Apostolul Petru a predicat în ziua Rusalilor, pocăinţa şi iertarea păcatelor şi a adăugat: „ ... ŞI VEŢI PRIMI DARUL DUHULUI SFÎNT." (F. Ap. 2.38). Pocăinţa şi iertarea păcatelor trebuie să aibă loc înaintea primirii Duhului Sfînt. Apostolul Pavel aminteşte efesenilor (cap. 1.13-14) că după ce au auzit Cuvîntul Adevărului (Evanghelia) şi după ce au crezut au fost pecetluiţi cu Duhul Sfînt făgăduit. În acest loc din Scriptură, ap. Pavel ne arată adevărata ordine a lucrărilor:

1. Ei au auzit Evanghelia

2. Au crezut

3. Au primit Duhul Sfînt

Aceste mărturii apostolice sînt în deplină armonie şi cu rînduielile lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Leprosul trebuia să fie mai întîi adus la preot şi după aceea să fie stropit cu sînge şi preotul numai după aceea să pună untdelemnul pe cel ce se curăţise de lepră. (Levit. 14.1-18). Untdelemnul este simbolul Duhului Sfînt.

Cu toate aceste clare mărturii că Duhul Sfînt îl primim prin credinţa în Domnul Isus, unii ne prezintă izolat textul din Luca 11. 13: cu atît mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfînt celor ce i-l cer!" Sîntem bine încredinţaţi că toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu (2 Tim. 3.16; 2 Petru 1.21), căci nicio prorocie din ea nu se tîlcuieşte singură (2 Petru 1.20) şi deci nu pot fi contraziceri între texte. Legînd textele din Faptele Ap 1.14 şi acesta din Luca 11.13 am putea spune că n-ar fi fost o greşeală ca ucenicii Domnului şi ceilalţi împreună cu ei să fi pus în rugăciunile lor şi ceva privitor la primirea Duhului Sfînt, deoarece El nu fusese dat.

Domnul Isus a spus însă ucenicilor că EL VA RUGA (nu ei) pe Tatăl să le trimeată un Mîngăietor. Ei trebuiau doar să AŞTEPTE acolo făgăduinţa aceasta sfîntă. (Faptele Ap. 1.4). Şi credem că ucenicii au înregistrat şi s-au conformat spuselor Mîntuitorului lăsîndu-ne şi în felul acesta un exemplu de urmat. Considerăm că rugăciunea pentru primirea Duhului Sfînt îşi are rostul după ridicarea Adunării şi totodată a Duhului Sfînt. Astăzi trăim în timpul harului şi mulţumim Tatălui ceresc că în Fiul Său avem TOTUL DEPLIN (Colos. 2. 10) deci şi Duhul Sfînt.